

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 49. Jovianus Imperator.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

toris castris distabat, ejusdem obitus ma-
 nifestatus est. Is sciens, quam atroces
 minas Julianus in Ecclesiam intentasset,
 per decem dies ab oratione non desiste-
 bat, tum subito Discipuli ejus vident Ma-
 gistrum suum lacrymas abstergere, serene-
 num induere vultum, & præter morem
 lætum esse, cum alias semper vultum,
 oculosque ad tristitiæ, & pœnitentiæ spe-
 ciem præferret; dum ergo lætitiæ cau-
 sam exquirunt, ait: *aper furiosus, & im-
 mundus, qui vineam Domini devastabat,
 interfectus jacet.* Mox cantica in gratia-
 rum actionem cecinerunt, & postquam
 de morte Imperatoris allatum fuisset nun-
 tium, eam illo die, & hora accidisse, qua
 S. Seni fuerat revelata, cognoverunt. In-
 ter hujus mortis vaticinia illud quoque
 refertur, quod Grammaticus Christianus
 Antiochenus, & ob eximiam scientiam
 Libanio Sophistæ familiaris, ingeniose re-
 spondit; nam cum Libanius, ut in ejus
 Religionem luderet, quadam die interro-
 gasset: *quid agit modo fabri filius?* re-
 posuit Grammaticus: *facit sandapilam.*

Sæculum IV.
 A. C. 363.

Theod. III.
 hist. 23.
 Soz. VI.
 c. 2.

§. XLIX.

Jovianus Imperator.

Eadem, qua Julianus sublatus est, die, *Am. XXV.*
 nempe mane vigesima septima Junii, *c. 6.*
 anno 363. præcipui Duces convenerunt, *Theod. IV.*
 ut Imperatorem eligerent, extrema quip- *c. 1.*
Greg. Naz.
pe or. 4 p. 117.

L 2

Sæculum IV. pe urgebat necessitas, ut Ducem habe-
A. C. 363. rent, qui ingruentibus omni ex parte ho-

stibus exercitum eriperet. Placuit om-
 nibus Dominum habere Jovianum, Do-
 mesticorum, id est, Prætorianorum pri-
 mum, Comitis Varoniani filium, nobilissi-
 mum, & summæ virtutis virum. Is quam-
 vis nunquam primi, aut secundi ordinis
 Præfectus exercitibus imperasset, tamen
 eximiam corporis speciem æquante ani-
 mi magnitudine, omnibus erat notissi-

Am. XXV. mus. Tantum cæteris statura emine-
c. ult. bat, ut diu, sed frustra vestimenta Cæsa-

rea fuerint conquesta, quæ ipsius corpo-
 ri possent congruere. Par altitudini erat
 crassitudo, ideoque paulo graviori erat
 ingressu, licet non ultra annos triginta
 duos numeraret. Hilari erat vultu, &
 cum omnibus se accedentibus joculari ama-
 bat; de cætero mitissimi ingenii, & be-
 nefici. Animi ad pericula impavidi signa
 sæpissime in bello dederat; non minori
 constantia Christianam Religionem cole-
 bat, quod tunc maxime patuit, quando,
 ut narravimus, Juliano viriliter restitit,

Sup. 9. Confessor fortissimus. Statim, congesto
 tribunali, inducitur, Cæsar, Augustus,
 proclamatur, Purpura, cæterisque Impe-
 rii ornamentis induitur; tunc, innata se-
 bi sinceritate, ait: *quia Christianus sum,*

Socr. III. *non possum imperare illis, qui sub Juliano*
c. 22. *servierunt, iisdemque erroribus imbuti*
sunt,

sunt; nihil mirum, si exercitus, Dei auxilio destitutus, hostibus in prædam cedit. Sæculum IV. A. C. 363.

Tum milites una voce exclamare: *ne timeas, Domine! Christianis imperabis; qui seniores sunt inter nos, Religionem a Constantino hauserunt, alii a Constantio, qui jam defunctus est, brevissimo Regno, errorem, ne in iis quidem, quos seduxit, stabilire potuit.*

His vocibus lætissimus Jovianus, ad salvandum exercitum, & ex hostili terra educendum, adjecit animum. Post aliquot dierum iter, quibus Romani undique irruentes Persas fortiter repellebant, adsunt a Rege Persarum missi, qui pacem offerebant, quam, iniquis licet conditionibus, ad triginta annos duraturam acceptavit Jovianus; verum enim vero, quid faceret? exercitum omnis annona defecerat, pereundum fuisset, namque ipsi Pagani tam opportune oblatam pacem manifestum Dei auxilium fatebantur. Romani quinque Provinciis ad Tigrim atque urbibus Nisibi, & Singara cesserunt; incolæ emigrare jussi. Nisibitani suis se viribus tueri parati erant, at Jovianus integram pactorum fidem servari voluit, quod ei historici Pagani vitio vertunt, ajuntque fuisse obtentum, quo metum Procopii celaret. Si vero Jovianus Procopium timuit, ea, quæ secuta sunt, non vanum fuisse metum, monstrarunt.

Theod. IV.

c. 2.

Am. XXV.

c. 8.

Eutr. brev.

in fin.

Amm. ibid.